

Verslag van Hagios Zingen Delft

30 augustus 2026

(Foto: Gonda Kapika)

Op zondagmorgen 30 augustus was de eerste bijeenkomst van Hagios Delft. Het thema was OER. Dat is een knipoog naar het begin van een hopelijk langer project van het zingen van de liederen van Helge Burggrave. Maar het is ook waar die muziek over gaat: een verlangen naar een oorspronkelijkheid van leven. Dat is waar Burggraves motto 'Zingen voor vrede' voor staat (Pace et bene). Met alle actuele relevantie natuurlijk in een wereld waarin oorlog en geweld overal oplaait en mensen als nummers en aantallen tellen en niet als personen, die ieder voor zich hun waardigheid hebben.

In de liederen die we zongen kwam dit tot uitdrukking het kijken naar ons bestaan als het gaan van een weg (Steeds and're paden). Een weg die meervoudig is en die gekenmerkt wordt door het gaan van steeds wisselende paden als een weg van het hart (Via Cordis). We gaan ieder onze eigen paden, maar ontmoeten onderweg anderen. Zij zien en horen ons en wij hen.

Zo zijn wij mensen begeleide wezens. Maar we leven in tijden waarin zelfstandigheid het ideaal is: een individu dat op eigen benen staat. Dit ideaal kent een kwetsbare keerzijde. Dat toont de Griekse mythe van Odysseus. Na de val van Troje raakt hij verdwaald en moet talloze gevaren trotseren, waaronder de Sirenen. Hun betoverende gezang lokt zeelieden naar de rotsen, waar hun schepen vergaan. Odysseus bedenkt een list: zijn mannen stoppen hun oren met was, terwijl hij zich aan de mast laat vastbinden. Zo ervaart hij het gezang zonder eraan ten onder te gaan.

De Sirenen belichamen de verleiding van ons diepste verlangen. Hun lied spreekt tot de hoorder alsof zij door en door gekend zijn, iedere hunkering kunnen vervullen. Dat is hun valstrik: wie luistert, gaat te gronde. Deze mythe is actueel, niet alleen vanwege de nieuwe verfilming van Christopher Nolan. Overal om ons heen klinken Sirenenliederen: de belofte van rijkdom, succes, geluk en een gouden toekomst. Ze staan voor een houding, die ons collectief in gevaar brengt. De aarde raakt uitgeput. De strijd om grondstoffen verwoest het landschap. Mensen raken ontworteld door natuurrampen en oorlogen.

Er is echter een hoopvolle variant waarin de kwetsbaarheid vruchtbaar wordt. Naar verluid herkennen baby's na de geboorte de stem van hun moeder uit duizenden. Al in de baarmoeder als het gehoor zich ontwikkelt, temidden van het oorverdovende kabaal van hartslag, bloedsomloop en spijsvertering, leert het kind de stem kennen die het nodig heeft. Deze stem is geen verleidelijk gezang, het is een fluistering die een actieve ontvankelijkheid vraagt. Het kind zoekt in het tumult naar wat goed en heilig is.

Laten we dit antwoordelijkheid noemen: het besef dat we begeleide wezens zijn, geen eenlingen. We gaan de weg van het hart niet alleen, maar in aanwezigheid van anderen. Antwoordelijkheid is leven met het vertrouwen dat, temidden van al die stemmen, er één is die ons antwoordt wanneer we zeggen: "*Hier ben ik.*" (Hineni)

Gezongen liederen:

- Steeds and're paden (Wechselnde Pfade)
- Via Cordis
- Lichtgebed (Lichtgebet)
- Kom nu sta op en word tot licht (Mache dich auf und werde Licht)
- Hineni (Hier ben ik)
- Nu is het tijd (Nun werd es Zeit)
- Pace e bene

De meeste liederen zijn te beluisteren via Spotify (of een andere muziekdienst) van de albums Hagios I en Hagios II

Martijn Junte, september 2026